Σε έναν εκπαιδευτικό για την Κατήχηση (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς, Επίσκοπος Αχρίδος †1956)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 26 Σεπτεμβρίου, 2011

Εξοργίζεσθε με μερικούς συναδέλφους σας οι οποίοι δεν βλέπουν ευμενώς την Κατήχηση στα σχολεία. Και έχετε δίκιο. Η οργή σας είναι οργή δικαίου και τέτοια οργή έχει αξία ενώπιον του Θεού. Δεν ωφελεί όμως μονάχα να οργιζόμαστε, αλλά και να πείθουμε. Χρειάζεται ακόμη, να προσευχόμαστε στο Θεό για εκείνους πού από ανοησία εξεγείρονται ενάντια στο νόμο του Θεού στα σχολεία. Να τους ανοίξει ο Θεός τα μάτια και να δουν ότι πριονίζουν το κλαδί πάνω στο όποιο κάθονται. Γιατί πραγματικά, όλη η διαπαιδαγώγηση της χριστιανικής νεολαίας βασίζεται στην ασάλευτη πέτρα της διδαχής του Χριστού.

Σε μας ήταν έτσι για χίλια χρόνια από τότε που βαπτιστήκαμε, έτσι πρέπει να είναι και σήμερα και αύριο και στον αιώνα του αιώνος. Τέτοια αγωγή, κατά το παρελθόν, δεν μας έκανε να ντρεπόμαστε και ούτε θα μας κάνει και στο μέλλον. Αυτό μας έδωσε πρωτοκλασάτους άνδρες, πού είναι στολίδια της ιστορίας μας, όπως τα άστρα είναι στολίδια στο ουράνιο στερέωμα. Και μάλιστα τεράστιο αριθμό τέτοιων ανδρών και γυναικών, αστέρων στο στερέωμα της εθνικής μας ιστορίας. Μα τί άλλο θα μπορούσε ν' αποτελεί το σκοπό της αγωγής από το να δώσει ανθρώπους, σωστούς ανθρώπους. Η επιστήμη της αγωγής, σε μας αλλά και σε όλους τους βαπτισμένους λαούς, πρέπει απαραίτητα να αρμόζει με τη διδαχή του Χριστού. Αν η αγωγή, αποχωριστεί από τη διδαχή του Χριστού, τότε δε χάνεται μεν η διδαχή του Χριστού αλλά χάνεται η αγωγή και οι σωστοί άνθρωποι. Αν πάλι η αγωγή χαθεί στο σχολείο, τότε το σχολείο γίνεται επικίνδυνο για ανθρώπους και λαούς. Γιατί, άνθρωπος μορφωμένος και δίχως χαρακτήρα, είναι περισσότερο επικίνδυνος για τον εαυτό του και τους άλλους απ' ό,τι ο άνθρωπος πού είναι αγράμματος και ανάγωγος. Αυτός είναι ανάγωγος λόγω αδυναμίας, ενώ ο πρώτος κατά πεποίθηση.

Διάσπαση στην πίστη ενός ανθρώπου, προκαλεί αναπόφευκτα και διάσπαση στο χαρακτήρα. Αυτό μαρτυρεί τόσο η βιβλική ιστορία όσο και γενικότερα η ιστορία των βαπτισμένων λαών. Τους βασιλείς του Ισραήλ πού εξέπιπταν από το Θεό, τους ακολουθούσε και η ηθική πτώση. Γιατί καθώς το ποτάμι είναι ενωμένο με την πηγή και το φως με τον ήλιο, έτσι είναι και η ηθική ζωή με την πίστη. Εγώ ειμί η οδός (Ίω. 14, 6), είπε ο Χριστός, εγώ ειμί το ύδωρ το ζων (Ίω. 4, 11), εγώ ειμί το φως του

κόσμου (Ίω. 8, 12). Που θα οδηγήσουμε τα παιδιά μακριά από αυτή την Οδό παρά στην καταστροφή; Με τί θα ποτίσουμε τις διψασμένες ψυχές τους έξω από τούτο το Ζων Ύδωρ; Με τα θολωμένα λασπόνερα πού πίνουν και τα ζωντανά; Με τί θα τα φωτίσουμε πέρα από αυτό το Φως;....

Μα, λένε, η κατήχηση δεν είναι για την μοντέρνα εποχή μας. Δεν ξέρω, μονάχα βλέπω ότι και στη μοντέρνα εποχή μας, οι καλλίτεροι άνθρωποι είναι εκείνοι πού κρατούν την πίστη του Θεού και φυλάττουν το νόμο Του. Ούτε και ξέρω ποια άλλη επιστήμη θα μπορούσε να αντικαταστήσει την επιστήμη του Χριστού στην αγωγή της νεολαίας. Κοιτάξτε, δεν υπάρχει καμία άλλη επιστήμη για τον άνθρωπο, για το ποιο είναι το νόημα της ζωής του ανθρώπου και πώς πρέπει να είναι ο σωστός άνθρωπος, εκτός από την επιστήμη της πίστης.

Έτσι, κανένας δε μπορεί να θέσει άλλο θεμέλιο αγωγής -ούτε στην εποχή μας μήτε και για χιλιάδες χρόνια μετά από εμάς- **πέρα από εκείνο το ζωντανό Θεμέλιο πού έθεσε τον ίδιο τον Εαυτό Του και είπε: ότι χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν** (Ίω. 15, 5).

Ειρήνη υμίν και ευλογία παρά Θεού.

(από το βιβλίο «Εμπνευσμένα Κείμενα Ορθοδόξου Πνευματικότητος», Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2007)

(Πηγή ηλ. κειμένου: "Ζωηφόρος")